

ÎNTÂMPLĂRI MĂRUNTE CU PICTORI MARI

Monet, Van Gogh și Kandinski povestii copiilor

MONICA BĂTRÂNU

ILUSTRAȚII DE ROXANA IACOBAN

CUPRINS

Secretul lui Monet și al
micuței sale Blanche

7

Călătoria scrisorii Epistela,
trimisă de Van Gogh
de la Arles la Paris

27

Isprăvile pensulelor Țvet și Zvuk,
când s-au furișat după
Kandinski la operă

65

SECRETUL LUI MONET ȘI AL MICUȚEI SALE BLANCHE

— **T**ată, tată! Hai, trezește-te! A răsărit soarele! Am pregătit culorile și pânza ca să mergem în grădină să pictăm căpițele de fân!

Monet se sculă din pat cu greu. Își mângâie barba lungă. Ar mai fi dormit. Se uită pe geam. Fata avea dreptate. Afară era o lumină plăcută, soarele era încă roșiatic. Se vedea roua strălucind prin iarbă. Patul scârțâi.

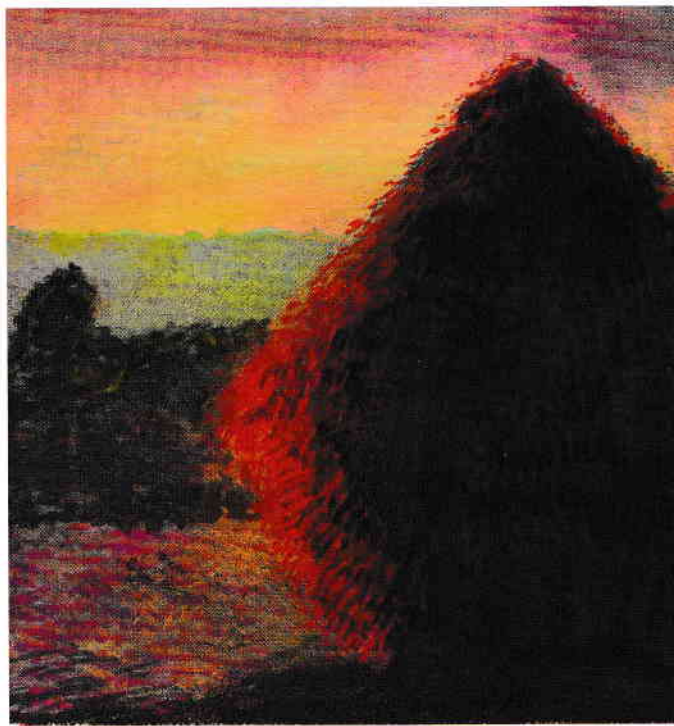
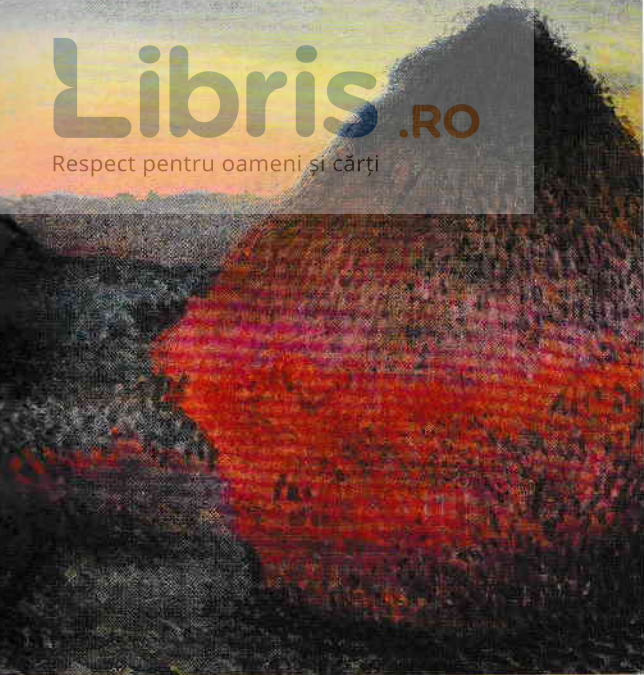

— Ah, de-am reuși să pictăm exact momentul ăsta când răsare soarele! spuse el. Hai, fuguța!

Alergară amândoi afară. Monet ținea șevaletul și pânza, iar Blanche căra în brațe pensulele și culorile. Fata era brunetă, avea ochii căprui și obrații roșii ca merele coapte. Era blândă, iubea pictura și macii.

Monet nu îi era tată adevărat, dar ea, în sufletul ei, așa îl simțea. El o învăța să picteze, o îmbrățișa când era tristă și se juca cu ea de-a v-ați ascunselea prin lanurile de grâu pline de macii.

Ajunseră în grădină, iar Monet începu să picteze. Voia să creeze câte un tablou pentru fiecare moment al zilei: căpița de fân pare roșiatică când abia răsare soarele, la prânz arată ca și cum s-ar scălda într-o lumină albă, iar seara ai zice că vrea să se ascundă pe după umbrele din jur.

Monet picta, încercând să redea pe pânză exact momentul dimineții. Blanche îl urmărea.

Soarele mai urcă puțin pe cer. Culorile și umbrele din jur se schimbă. Monet o rugă atunci pe Blanche să îi aducă o altă pânză. Trebuia să picteze un nou tablou, cu alte culori.

Blanche alergă în casă, mai luă o pânză și o aduse repede înapoi.

— Tot pictez și pictez și nu reușesc să termin tabloul, fiindcă soarele se ridică deja pe cer și se schimbă lumina! Am nevoie de altă pânză!

— Vin, vin, aduc alta! spuse Blanche.

Și alergă iar în casă, după o nouă pânză.

Monet începu să o picteze și pe aceea, dar nu apucă să o termine, că ceru alta. Apoi alta.

Deveni puțin nervos. Simțea că nu are destul timp să termine ceea ce începea.

— Mai vino cu una, Blanche!

— Să mai aduc ÎNCĂ una...? întrebă Blanche, găfâind.

— Da, am nevoie de încă una! Hai, mai repede, uneori parcă nici de ceva simplu nu ești în stare!

Blanche simți cum i se umezesc ochii... O dureau picioarele, dar parcă mai rău o dureau sufletul. Ar fi vrut ca tatăl ei să nu îi mai vorbească așa când se enerva.

„Las' că-i arăt eu de ce sunt în stare!” își spuse, adunându-și forțele.

Blanche luă roaba.

— Ce faci cu roaba? o întrebă el.

— Îți arăt cum sunt în stare să aduc mai multe pânze deodată! Pe toate ți le aduc! Stai să vezi!

Și exact așa făcu. Luă roaba, o duse până în fața ușii, o încărcă cu pânze și o aduse plină înapoi.

Vâjjjj! Ca vântul!

„Uite că sunt în stare!” își zise Blanche în gând, fără să scoată o vorbuliță.

Știa că Monet înțelesese, căci îi văzuse licărirea din ochi și zâmbetul din colțul gurii când venise cu roaba plină.

Dar oare avea să îi și spună ceva...?

